

[Ib Nørlund]

tig talt: for ikke at gøre noget virkeligt ved dette. I stedet for drukner man sig endnu en gang i et uoverskueligt EF-roderi.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Sigtet i lovforslaget er godt. Der har været rejst indvendinger imod, at det ikke er omfattende nok, at vi ikke får Liechtenstein og Schweiz med osv., og Monaco kunne vel også være nævnt – nej, det kommer jo med. Men jeg må sige, at når bare sigtet og hensigten er god nok, så skal vi tage så meget, vi kan få, og så må vi jo få Sverige og de andre lande med efterhånden.

Det har også været indvendt, at der her bliver tale om suverænitetsafgivelse. Vel, det er en suverænitetsafgivelse med det meget tiltalende formål at jage skattesnydere. Skal man endelig afgive suverænitet, så synes jeg ikke, at man kan få noget bedre formål. Jeg kan ikke se, at det er væsentlige og vægtige indvendinger. Jeg er bange for, at man meget nemt kommer i den situation, at man, næste gang man taler om suverænitetsafgivelse, ikke bliver taget helt alvorligt, hvis dette skulle være en vægtig indvending mod at gennemføre i første omgang en inter-EF-forfølgelse af skattesnydere. Nej, jeg må sige, at jeg synes, det er rimeligt, at vi får det.

Arne Bjerregaard (KrF):

Da forslaget har et positivt sigte, skal vi give det en positiv behandling i udvalget.

Ib Christensen (DR):

Mit partis stilling til EF er jo velkendt, og allerede deraf fremgår, at vi naturligvis må gå imod dette direktivs overførelse til dansk lovgivning. Men jeg vil alligevel ledsage det med nogle bemærkninger.

For det første siges den traktatmæssige hjemmel for dette direktiv at være Romtraktatens art. 100, og jeg vil godt lige læse den op, så i hvert fald denne udsøgte forsamling kan vide, hvad der står i art. 100. Det kan have en vis interesse, da det er den traktatmæssige hjemmel. Der står følgende:

»På forslag af Kommissionen udsteder Rådet med enstemmighed direktiver om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser, der direkte indvirker på fællesmarkedets oprettelse eller funktion.

Forsamlingen og Det økonomiske og sociale Udvalg skal høres om direktiver, hvis gennemførelse kunne indebære en ændring af lovbestemmelser i en eller flere medlemsstater.«

Denne brede formulering henviser man til som det traktatmæssige udgangspunkt for dette direktiv. Konklusionen må jo så være, at man også med hjemmel i denne art. 100 kunne sige: ja men så må vi harmonisere og ensrette beskatningsprocenterne, så må vi have ensartet direkte beskatning inden for De europæiske Fællesskaber, for det skaber da også konkurrenceforvriddning.

Der henvises i præambelen til dette direktiv til, at disse muligheder for skattesvig kan fremkalde fordrejning af kapitalbevægelserne og konkurrencevilkårene, og herved påvirkes det fælles markeds funktion. Ja men det fælles markeds funktion påvirkes da også af, at der er vidt forskellige indkomstskatteprocenter og indkomstskattesystemer rundt omkring i de 9 lande.

Godkender man derfor dette, så er der i princippet fri bane for, at vi kan harmonisere løs, hvis folketingets flertal ellers vil gå med til det og regeringen kunne blive enig med de andre om det. Det er klart, at det ligger langt ude i fremtiden med en total harmonisering af den direkte beskatning, men den traktatmæssige hjemmel er sådan set skaffet, hvis folketinget godkender, at man på grundlag af denne vage og brede formulering, som slet ikke i sin tid var tænkt så vidtgående, kan lave sådan noget som det, det her drejer sig om, nemlig en suverænitetsafgivelse.

For det andet er bemyndigelsen jo meget vid, den er alt for vid. Vi må ikke mindst tage afstand fra den bemyndigelse, der er i lovforslagets § 5, til i givet fald at udvide dette til merværdiafgiften, endog uden lov-hjemmel. Det er jo helt fantastisk, at man vil byde folketinget noget sådant.

Man erkender dog helt korrekt, at direktivet er meget uklart. Det er altså en uklar direktivtekst, der hviler på en meget, meget bredt favnende bestemmelse, som ikke i sin oprindelse overhovedet var tænkt at skulle omfatte dette. Men det er jo ikke noget enestående eksempel på, at harmoniseringen, overstatsligheden, drives frem. Man finder nogle tilpas rummelige artikler frem for så at gennemføre det, man ønsker, langt ud over deres politiske, faktiske bæreevne.